

The Holy See

PAPIN NAGOVOR PRIJE MOLITVU KRALJICE NEBA

Nedjelja, 24. travnja 2022.

[Multimedia]

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Danas, posljednjeg dana Uskrsne osmine, Evanđelje nam govori o prvom i drugom ukazanju Uskrsloga učenicima. Isus dolazi na Uskrs, dok su apostoli zatvoreni u Gornjoj sobi, iz straha, ali budući da nije prisutan Toma, jedan od Dvanaestorice, vraća se osam dana kasnije (usp. *Iv* 20,19-29). Usredotočimo se na dva protagonista, Tomu i Isusa, gledajući prvo u učenika, a zatim u Učitelja. Lijep je dijalog koji imaju ova dvojica.

Apostol Toma, prije svega. On predstavlja sve nas koji nismo bili prisutni u Gornjoj sobi kada se Gospodin ukazao i nismo imali druge fizičke znakove ili pojave s Njegove strane. I mi se, kao i taj učenik, ponekad borimo: kako vjerovati da je Isus uskrsnuo, da nas prati i da je Gospodar našeg života a da ga nismo vidjeli, da ga nismo dotakli? Kako vjerovati u ovo? Zašto nam Gospodin ne daje neke očiglednije znakove svoje prisutnosti i ljubavi? Neki znak koji bih ja mogao bolje vidjeti... Evo, i mi smo kao Toma, s istim sumnjama, istim razmišljanjem.

Ali, ovoga se ne moramo sramiti. Prikazujući nam Tominu priču Evanđelje nam, zapravo, govori da Gospodin ne traži savršene kršćane. Gospodin ne traži savršene kršćane. Kažem vam: bojim se kad vidim nekog kršćanina, neku udrugu kršćana koji vjeruju da su savršeni. Gospodin ne traži savršene kršćane. Gospodin ne traži kršćane koji nikada ne sumnjaju i uvijek se razmeću sigurnom vjerom. Kad je kršćanin takav, nešto nije u redu. Ne, avanturu vjere, kao i kod Tome, čine svjetla i sjene. Ako ne, koja bi to vjera bila? Vjera poznaje vremena utjehe, zamaha i entuzijazma, ali i umora, zbunjenosti, sumnji i mraka. Evanđelje nam pokazuje Tominu "krizu" kako bi nam kazalo da se ne smijemo bojati krize života i vjere. Krize nisu grijeh, one su putovanje, ne smijemo ih se bojati. Mnogo puta nas učine poniznima, jer nam oduzimaju ideju da

smo na mjestu, da smo bolji od drugih. Krize nam pomažu da se prepoznamo potrebitima: ponovno raspiruju potrebu za Bogom i tako nam omogućuju da se vratimo Gospodinu, dotaknemo njegove rane, ponovno iskusimo njegovu ljubav, kao prvi put. Draga braćo i sestre, bolja je nesavršena, ali ponizna vjera, koja se uvijek vraća Isusu, nego jaka, ali drska vjera koja nas čini ponosnima i oholima. Jao takvima, jao!

A s obzirom na Tominu odsutnost i hod, koji je često i naš, kakav je Isusov stav? Evanđelje dvaput kaže da je “došao” (r. 19,26). Prvi put, pa drugi put, osam dana kasnije. Isus ne odustaje, ne umara se od nas, ne boji se naših kriza, naših slabosti. Uvijek se vraća: kad su vrata zatvorena, vraća se; kad sumnjamo, vraća se; kada ga, poput Tome, trebamo upoznati i pobliže ga dodirnuti, on se vraća. Isus se uvijek vraća, uvijek kuca na vrata i ne vraća se sa snažnim znakovima zbog kojih bismo se osjećali maleni i nedostatni, pa i posramljeni, nego sa svojim ranama. Vraća se pokazujući nam svoje rane, znakove svoje ljubavi koja se vjenčala za naše slabosti.

Braćo i sestre, osobito onda kada doživimo umor ili krizne trenutke, Isus, Uskrsli, želi se vratiti i biti s nama. On samo čeka da ga potražimo, da ga prizovemo, čak i da, poput Tome, protestiramo, donoseći mu svoje potrebe i svoju nevjeru. Uvijek se vraća. Zašto? Zato što je strpljiv i milosrdan. Dolazi da nam otvori cenakule [Gornje sobe] naših strahova, naše nevjerice, jer nam uvijek želi dati još jednu priliku. Isus je Gospodar “drugih prilika”: on nam uvijek daje drugu, uvijek. Prisjetimo se, dakle, posljednjeg puta – načinimo sjećanje – u kojem smo se u teškom trenutku, ili kriznom razdoblju, zatvorili u sebe, zaboravili se u svojim problemima i ostavili Isusa izvan kuće. I obećajmo sebi, sljedeći put, da ćemo u teškoći tražiti Isusa, vratiti se Njemu, njegovom oproštenju – on uvijek oprašta, uvijek! – vratiti se onim ranama koje su nas zacijelile. Tako ćemo također postati sposobni za samilost, za pristupanje ranama drugih bez rigidnosti i predrasuda.

Marija, Majka milosrđa – sviđa mi se o njoj razmišljati kao o Majci milosrđa u ponedjeljak nakon Nedjelje milosrđa – neka nas ona prati na putu vjere i ljubavi.

Nakon molitve Regina Caeli

Draga braćo i sestre, danas razne orijentalne Crkve, katoličke i pravoslavne, kao i razne latinske zajednice, slave Uskrs po julijanskom kalendaru. Mi smo ga proslavili prošle nedjelje, po gregorijanskom kalendaru. Upućujem im svoje najbolje želje: Krist je uskrsnuo, doista je uskrsnuo! Neka On bude taj koji će dobra očekivanja srca ispuniti nadom. Neka on bude taj koji će dati mir, oskvrnavljen ratnim barbarstvom. Upravo se danas navršavaju dva mjeseca od početka ovog rata: umjesto da prestane, rat je eskalirao. Žalosno je da se u ovim danima, koji su najsvetiji i najsvečaniji za sve kršćane, više čuje smrtni huk oružja nego zvuk zvona koja najavljuju uskrsnuće; i žalosno je da oružje sve više zauzima mjesto riječi.

Obnavljam apel za Uskrsno primirje, minimalan i opipljiv znak želje za mirom. Neka se zaustavi napad, kako bi se išlo ususret patnji iscrpljenog stanovništva. Neka se to prekine, slušajući riječi Uskrsloga, koji na dan Uskrsa svojim učenicima ponavlja: "Mir vama!" (*Lk 24,36; Iv 20,19.21*). Molim sve da uvećaju molitvu za mir i da imaju hrabrosti reći, pokazati, da je mir moguć. Politički lideri, molim vas, slušajte glas ljudi koji žele mir, a ne eskalaciju sukoba.

S tim u vezi pozdravljam i zahvaljujem sudionicima izvanrednog Marša za mir i bratstvo Perugia – Asiz, koji se održava danas; kao i onima koji su se pridružili, dajući život sličnim događajima u drugim gradovima Italije.

Kamerunski biskupi danas sa svojim vjernicima hodočaste u marijansko svetište Marianberg kako bi ponovno posvetili zemlju Majci Božjoj i stavili je pod njezinu zaštitu. Posebno se mole za povratak mira u njihovu zemlju, koja je više od pet godina, u raznim krajevima, rastrgnuta nasiljem. Uzdignimo i mi našu molbu, zajedno s braćom i sestrama iz Kameruna, da Bog, po zagovoru Djevice Marije, uskoro podari istinski i trajni mir ovoj voljenoj zemlji.

Pozdravljam sve vas Rimljane i hodočasnike iz Italije i mnogih zemalja. Posebno pozdravljam Poljake, s mišlju na sunarodnjake koji slave "Dan dobra" koji promovira Caritas, ali i na žrtve nesreća u rudnicima. Pozdravljam vjernike iz Milana, Faenze, Verolanuove, Nembra i volontere Malteškog reda iz Vicenze. Poseban pozdrav hodočašću mladih krizmanika iz biskupije Piacenza-Bobbio, u pratnji njihovog biskupa, kao i krizmanicima iz Mondia, Almenno San Salvatore, Albegno, Cazzago San Martino i Alta Padovana, te skupini Sant'Angelo Lodigiano i ministrantima iz Spirana. Pozdravljam štovatelje Božjeg milosrđa koji su se danas okupili ovdje, u crkvi-svetištu Santo Spirito in Sassia; te sudionike hoda od Sacra di San Michele do Monte Sant'Angelo.

Dobra nedjelja svima! I molim vas, ne zaboravite moliti za mene. Dobar tek i doviđenja.